

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izmši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnštvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnštvo naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Istočna zaveza.

Shod treh cesarjev, ruskega, nemškega in avstrijskega v Skrnjeviči, ni ostal brez globokega utisa na balkanske narode. Evropska diplomacija je s tem vrgla žarečo gobo na balkanski poluotok in zopet se je unelo vzhodno vprašanje — na papirji, katero se zdaj rešuje brez preliivanja drage človeške krvi. Vzhodno vprašanje je podobno zastareli, vedno krvaveči rani. Kako jo zaceliti, podajo nam različni diplomati različne recepte. Zlasti zdaj po trocarskem shodu v Skrnjeviči so se lotili diplomati zopet dela. Jedni zahtevajo, kakor neki Francoz v svoji knjižici „Sus à l'Angleterre“ (Udari na Angleško), da se zruši angleška oblast in s tem nje upliv na vzhodu; a drugi, kakor neki američanski diplomat v Petrogradu, svetujejo Rusiji, naj ide v Indijo, v Perzijo in Afganistan širit in utrjevati svojega cesarstva. Ali „Novoje Vremja“ mu odgovarja, da Rusija ne želi postati azijska država in da hoče obraniti evropsko Rusijo, ta glavni in najkulturnejši del cesarstva, ter mu zagotavlja, da more Rusija obrniti svoje oči na Črnomorski jug. Avstrija tudi širi svoj upliv na istok. A balkanski narodi, koliko pa je njim po godu upliv tujih držav in od kod si želé zaveznikov in rešnikov?

Še vsi se dobro spominamo, da so se vse balkanske države osvobodile izpod turškega jarma pod ruskim pokroviteljstvom, pod ruskim uplivom. Črna Gora, Srbija, Rumunija in Grška so šle na Turka pod ruskim pokroviteljstvom. Ristić, ki je za ruskoturške vojske bil načelnik srbskemu ministerstvu, prizadeval si je sicer pridobiti Črno Goro, Rumunijo in Grško, da sklenejo skupno, agresivno zavezo zoper sovražnika. Omenjene države pa so si gotovo mislile, da bi bile preslabe, da bi mogle zatreti turško oblast in se je osvoboditi, ako bi se bile oslonile samo na se, in so tedaj rajši in z mirnejšo vestjo in z večjim upanjem v dober uspeh zaupale svojo usodo neusahljivi vojni moči ruski, katera jih je prišla sama osvobajati izpod turškega jarma. Toda od tistega časa si je misel o združenju balkanskih držav pridobila več tal. Zlasti Grška se je zdaj naučeno poprijela te misli, kako bi se mirno brez preliivanja krvi dogovorili balkanski narodi ter

se združili po mirnem potu v jedno združeno, zavezno skupino, katera bi bila dosti močna, da bi mogla brez tujega upliva odločevati svojo usodo. V Ateni izhajajoči list v francoskem jeziku pod imenom: „La confédération orientale“ (Vzhodna zaveza) nam je že naznanil, da se je v Ateni ustanovil odbor, kateremu je naloga, delovati za zavezo balkanskih narodov. Hitro potem ko se je razglasilo po Evropi, da se je osnoval omenjeni odbor, pozdravile so to vest ruske, bolgarske in srbske novine. „Ustavnost“, organ srbske liberalne, ali tako imenovane radikalne stranke, je koj priobčila težnje te balkanske zaveze. Pozdravili so to misel tudi vsi politiki v Vzhodni Rumeliji in na Bolgarskem, a kar je tudi važno za razjasnenje situacije, pozdravilo je to misel veselo tudi glasilo črnogorskega kneza Nikole I., „Glas Crnogorca“, tako, da smemo reči sklepajoč iz teh dogodkov, da ima ta ideja na svoji strani merodavnih oseb, ktere so poklicane, da jo izvedejo. In tako bi se mogla izpolniti želja vseh „panslavistov“, naj se vzhod zagotovi vzhodnim narodom.

Misel o zavezi vzhodnih narodov ni pri Srbih nova. Že od davna se povzdiguje v Srbih glas o potrebi, da se poprimejo te rešilne ideje z vso resnobo, katero ona zaslučuje. Grki so se prvi lotili te ideje: v Ateni se je že osnoval odbor iz najodličnejših domoljubov grških in ta odbor se bode pečal, kako ustvariti zavezo balkanskih narodov.

Odbor je tedaj tak: Ivan Spiliotakis, bivši minister unanjih zadev, predsednik; Kalifornas, Atenski poslanec in bivši večkrat minister in predsednik skupščine, kakor tudi general Bočaris, adjutant Nj. Veličanstva kralja grškega in bivši vojni minister, bili so voljeni za častne predsednike odbora. Podpredsedniki bodo se volili v prvi seji. Udje odbora so same znane in imenitne osebe: Avikrinos, narodni poslanec in bivši predsednik skupščine in večkrat državni minister; Spilio Antonopulos, bivši predsednik skupščine in večkrat državni minister; Jurij Milisis, poslanec in bivši minister prosvete; Metaksas, narodni poslanec in bivši minister pravde; Petrakis, član ustavodajne skupščine in bivši minister; Leonidas Bulgaris, Roptiris, Mavromaras,

Katrivos, Vilaetis, narodni poslanci; Kirnikos, bivši glavni sodnik Atenski; Evtaksias kot blagajnik. Nazos, ravnatelj zavarovalnega društva; in kot tajniki Garakaris, bivši načelnik odseka v ministerstvu unanjih zadev in Doskos, diplomatski agent.

Mi se veselimo lepemu koraku, ki so ga storili naši bratje Grki na rešilnem potu, ki ga hodijo, da ustvare uzvišeno misel o zavezi vzhodnih narodov. Mi jim toliko bolj čestitamo na tem plemenitem delu, ker smo tudi sami popolnoma prepričani, da je to jedini pot, na katerem si narodi balkanskega poluotoka morejo ohraniti svojo politično nezavisnost in biti v korist sebi in bratom svojim, kateri še te nezavisnosti nimajo. (Ustavnost.)

S temi besedami pozdravljajo vsi Srbi, v kraljevini in kneževini, Atenski odbor; zlasti srbska liberalna stranka je to misel v svojih organih in na svojih zborih živo zagovarjala. In zdaj, ko vidi, da ona v Ateni tako lepo napreduje, žele Srbi, da se tudi v Belem Gradu osnuje odbor za „Istočni savez“. Ali ne samo v Belem Gradu ampak tudi na Cetinji, v Bukureštu, Sredci in drugih balkanskih pokrajinah naj se osnuje taki odbori. Ti odbori naj se potem dogovore, kako bi se najprej bodisi v Ateni, Belem Gradu ali Bukureštu mogel sniti kongres od predstojnikov vseh odborov za Istočno zavezo. Na tem kongresu bi se moral ustanoviti zavezni ustav, ali vendar tako, da bi se zagotovila vsaki državi in vsakemu narodu popolna državna in narodna samouprava in individualnost. Za zunanje zadeve vseh balkanskih zaveznih držav naj bi se ustanovila naprava, podobna avstroogrski delegaciji, katera bi se imela shajati zdaj v tem, zdaj v onem mestu, kakor bi že bilo potreba. Vsekakor pa bode naloga prvemu kongresu, da predstojniki vseh odborov izjavijo svoje misli in da izdelajo načrt za ustanovitev Vzhodne zaveze, kako bi se z vseh strani moglo soglasno delati za stvaritev te rešilne misli, katera nikakor ne stoji v protivju z ohranjenjem miru na vzhodu, ker bi značaj tega kongresa mogel biti samo obranben, a v nobenem oziru ne agresiven, in ravno zaradi tega ne bi mogel dati povoda nobenemu sumničanju. Vsak pravi Slovan na Balkanu bode brez dvojbe pospeševal to misel in se bode malo brigal za izjavo Bel-

LISTEK.

Rodbinska sreča.

(Roman grofa L. N. Tolstega, poslovenil I. P.)

Prvi del.

III.

(Dalje.)

— Kako pa naj ženska vé, da jo ljubijo, če se jej to ne pove? vprašala je Katija.

— Tega ne vem, odgovoril je on, — vsak človek govori po svoje. Kadar čitam romane, si vselej predstavljam, kak nemiren obraz mora imeti poročnik Strelski ali Alfred, kadar reče: „Ljubim te, Eleonora!“ in kako misli, da se mora zgoditi kaj nenavadnega, pa se vendar nič ne zgodi, ne na njem, ne na njej; oči in nos, vse ostane, kakor je bilo poprej.

V tej šali sem čutila nekaj resnega, kar se tiče mene, pa Katija ni pustila rada tako ravnodušno govoriti o junacih v romanih.

— Večni paradoksi, rekla je ona. — Pa povejte mi resnico, ali še vi nikdar niste rekli nobenej ženski, da jo ljubite?

— Nikoli še nesem nobenej rekel, pa tudi pred nobeno še nesem pokleknil na jedno koleno, — odgovoril je smeje se, — in tudi ne bom.

„Da njemu ni treba praviti, da me ljubi, mislila sem sedaj in živo spominjala se tega razgovora. Ljubi me, to dobro vem. Vse njegovo prizadevanje, kazati se ravnodušnega, me ne more varati.“

Ves ta večer je malo govoril z menoj, pa v vsakej besedi njegovi h Katiji, k Soniji, v vsakem gibanju in pogledu njegovem, videla sem ljubezen in nič več nesem dvojila o njej. Samo to me je jezilo in žalilo, zakaj da to vedno prikriva in se dela hladnega, ko je že bilo vse tako jasno, in ko bi bila že tako lahko in neposiljeno tako neizrečeno srečna. Pa mene je kakor zločin mučilo to, da sem skočila k njemu v rastlinjak. Zdelo se mi je, da me zaradi tega neha čislati in se srdi na me.

Ko smo odpili čaj, šla sem h glasovirju in on šel je za menoj.

— Zaigrajte kaj, davno že vas nesem slišal, rekel je on, ko me je došel v salonu.

— Rada bi... Sergej Mihajlič! rekla sem in pri tej priči mu pogledala naravnost v oči. — Ali vi niste jezni na me?

— Zakaj? vprašal je.

— Ker vas danes popoldne nesem ubogala rekla sem in zarudela.

Razumel me je, zmajal z glavo in zasmejal se. Njegov pogled je pravil, da bi me moral pokregati, pa on ne čuti v sebi te moči.

— Saj nič ni bilo, rekla sem, — kaj ne, da sva zopet prijatelja, in sela za glasovir.

— Se ve da! odgovoril je.

V velikej visokej sobani bili sta samo dve sveči na glasovirju, ostali prostor je bil temen. Zkozi odprta okna je notri gledala svetla poletna noč. Vse je bilo tiho, samo Katini koraki so se včasih zaslišali iz temne predsobe in njegov konj, privezan pod oknom je razgetal in bil s kopiti. On je sedel za menoj, tako da ga nesem videla; pa povsod v polutemnej tej sobi, v zvukih, v meni samej sem čutila njegovo prisotnost. Vsak vzgled, vsako njegovo gibanje, katerega nesem videla, odmevalo je v mojem srci. Igrala sem sonato-fantazijo Mozarta, katero mi je on prinesel in katero sem se zanj naučila. Jaz nesem nič mislila o tem, kaj igram, pa vendar sem neki dobro igrala, in zdelo se mi je, da mu dopada. Čutila sem ta užitek, katerega je on užival, ne da bi ga bila gledala, čutila sem njegov pogled, kateri je bil zadi uprt v mene. Nehote sem

graškega dopisnika dunajske stare „Presse“, kateri misli, naj bi se taka zaveza sklenila še le tedaj, kadar bi kdo napadel balkanske narode. Tak svet more Slovanu dati samo Nemec. „Slovan“.

Henry M. Stanley.

Veliko je slavnih državnikov, visokorodna gospóle, po duhovitosti in po imetku odličnih mož mej člani zahodno afričanske konference, ki se je baš te dni sešla v Berlinu, zastopane so vse merodajne države po veljavnih veščakih, in Bismarck sme zadovoljno in ponosno ozirati se na okolu, kajti vsi prisilci pomnožujejo le njegovo slavo in skoro že vsemožno veljavo. A mej došlimi gosti je oseba, ki se ne odlikuje niti po plemenitem rojstvu, niti po izrednem bogastvu, niti po vspehih na bojnem ali pa na diplomatičnem polju, a vzlic temu je ta oseba tako zanimiva, tako izvirna, da izziva več pozornosti, nego železni kancelar sam.

Ta mož je Henry M. Stanley, najslavnejši potovalec današnjega stoletja in najboljši poznavatelj črnega kontinenta, mož, ki je jedino po svoje čudovitej energiji in smelosti pridobil si svetovno slavo in toliko važnosti, da so ga kot tehniškega svetnika pozvali h konferenci, mož, ki je vse, kar je, postal sam iz sebe.

Da taka oseba vzbuja splošno zanimanje, da vsakdo želi videti predrznega pionerja kulture, ki je kljuboval vsem navarnostim, zrl nebrojokrat smrti v obraz, odprl prometu doslej še nepoznane pokrajine, je več nego naravno in Berlinci se brigajo bolj za Stauleya markantno-priprosto osebnost, nego za vse druge z redi in zvezdami okrašene državnike in diplomate. Nemško kolonijalno društvo priredilo je v 18. dan t. m. posebno sejo, h kateri je povabilo tudi slavnega gosta, proseč ga po končanem govorih drugih veščakov, naj zbrano občinstvo razeseli z nagovorom. Tej prošnji je Stanley tudi ustregel ter o Afriki imel govor, ki sióve:

Gospoda! V posebno zadoščenje mi je, da se mi, po vseh skušnjah, katere sem na svojih potovanjih v Afriki doživel, nakloni tako dobrohoten pozdrav. Sedem let je tega, ko sem bil v srci Afrike v Njangwe, najoddaljenejšem kraju, katerega so Evropeci pred menoj kdaj dosegli, 900 milj od vzhodne obali, 930 milj od zahodne obali.

Poprej sem na svojem potovanju, iskajoč Livingstona videl vse, kar ima osrednja Afrika jezer, videl sem Nyanzo, Tanganyiko in druge. A tu sem obstal, pred seboj temno, nepreiskano, ogromno razširjeno čudno ozemlje, željan preiskati je! A domačini, katere sem nagovoril, da bi me spremljali, branili so se. Moji bivši spremljevalci bali so se, iti za menoj. Rekli so, da je vse tako temno, skrivnostij polno. Še le obljubljenih 2600 dolarjev ganilo je domačine, da so se odločili, spremljati mene in mojo ladijo, ki je plovila po reki navzdol. In tako smo pluli po mogočnej reki, večno meglo pred seboj, zakrivajočo vodo liki zastor, v neprestnem upu, da bomo zmagovalno proborili temo in opasnosti, a neprestano tudi v negotovosti, dojdemo li v propad ali k luči.

In ko se je potem spremstvo na že naprej določenem mestu od nas poslovilo, ko so stoječ na obali v slovo pesen zapeli, takrat bilo nam je tesno

pri srci. Da ste z nami čuli melodične glase, kakeršne tamošnji ljudje pojo svojim v grob zasutim prijateljem, kako so ti glasi doneli k nam čez šumno vodovje, ko smo dalje ploveč vedno bolj se pomikali proti severu, v deželo negotovosti, ne bila bi vas nič manj nego je nas prišla čudna otožnost.

Ohranili smo si sicer nekoliko poguma, toliko poguma, kakor mali deček, ki je s strahom v srci a s predrznostjo na jeziku svojega nasprotnika izgovoril: „No, če si upaš!“ (I, dare you Sir!). A da nam je kdo pet mark, da, pet grošev nudil v onem trenutku, naj se vrnemo, vsi bili bi se povrnili, zadovoljni, da smo povratku dobili povod. A žal, nikogar ni bilo, ki bi nam bil ponujal pet grošev, in tako smo morali naprej, vedno dalje proti severu, brezkončne trudapolne dneve, dokler se je naposled reka zavila proti zahodu, bližajoča se cilju naše plovbe. Prebili smo dolgo potovanje, dospeli k ustju Konga, videli smo morje atlansko!

In kaj smo dosegli? Pogledite! (pokaže na zemljovid Afrike.) Šesti del Afrike, pred nami popolnem nepoznan, nepoznan Nemcem, nepoznan Angležem, nepoznan vsem omikanim narodom sveta, smo razkrili. Odprli smo ozemlje, ki me vsled svoje plodovitosti in krasote spominja južne Francoske. In takrat sem si dajal: Treba je vzbuditi sočustvo za črni ta kontinent in jaz bodem to storil.

Prišel sem v Italijo, truden in zdelan, z osivelimi lasmi, dasi še mlad možak. Tu me dobila dva odposlanca kralja belgijskega in me vprašata, bi li hotel nazaj v Afriko. „Jaz, pa nazaj? Ne, gotovo ne, jaz ne! Ne za vse zaklade sveta!“ A ko se potem zaužil krepek beefsteak, popil čašo šampanjca, ko sem bil v gledališči in se zopet povrnilo veselje do življenja, ko je življenska slja prošnila moje žile, tedaj sem rekel, zopet prišedšima: „Si bodem še premislil!“

Potem spisal sem svojo knjigo „Skozi črni kontinent“. Šel sem na potovanje, vzbujat simpatije za Afriko. V 50 mestih imel sem predavanja, tudi v Nemčiji bil bi prišel, žal da se v Nemčiji ne govori angleški. Angleški trgovci bili so v popolnem sporazumljenju z mojimi načrti, a rekli so: „Denarja, denarja, denarja k temu!“ Kar oni neso hoteli, to storil je kralj belgijski. Poslal me je v Afriko, gladit pot civilizaciji. Od 1879. do 1884. l. sem s svojimi tovariši deloval. Ustanovili smo 43 postaj na potu, 1100 angleških milj dolgem. Da ste vi družba Cook-ovih potovalcev, ki hočete poiskati reko Kongo, in da me izberete za svojega Cooka, peljal bi vas prav prikladno po tem potu, vodil bi vas v kraje, ki so bili pred nekoliko leti še popolnem nepoznani.

Ako me vprašate: kaj hočemo? vam odgovorim: Mi hočemo v svobodnej Afriki vsacemu podati roko, kdor se ondu hoče udeleževati civilizatoričnih podjetij, vsacemu, osobito pa Nemcem. Ondu je dežela, ki ima za poljedelstvo in trgovino najugodnejše pogoje. Ondu hočemo bivati kot nekak mejnarođen svoboden trgovinski park (free commercial park), v katerem more vsakdo za svojo in za skupnosti blaginjo delovati, ne da bi bil moran, da si za to pridobi dovoljenje s plačevanjem bakšiša od denarjaželnih uradnikov. Mi potrebujemo trgovcev iz vseh narodov, kaj pa porečete, ko bi mi zahtevali, da se pri uhodu plača 60 odstotna carina od vrednosti?

Ne bilo bi vas in rekli bi: Vi nam nemate ničesar dati, nego mrzlico in žareče solnce; ondu ni drugega, nego črni, ostudno dišeti možje in ženske. Mi pojdemo, kadar bode uhod prost“ Svoboden uhod pa vam hoče dati mejnarođna družba (Association africaine). Portugalska pa tega neče. „Ha, ha, pravijo Portugalci, z nami nese računili. Priznamo, da za reko Kongo ničesar storili nismo, a jeden naših uradnikov je nekda pred 400 leti jedenkrat videl Konga ustje in vsled tega je vsa reka naša!“ Ali bode tako? Gotovo ne! Kajti potem bi bili ničevi vsi načrti o civilizaciji Kongovega ozemlja, v katere stavimo svoje sile, svoje nade.

Ugovarja se: Klima v Afriki je slaba, nezdrava. Povedati vam hočem, kako je ta stvar: Mi imamo sedaj 160 mladih belih dečakov, ki menj vsled klime trpe, nego v prvih letih kolonizacije. Kdor pije preveč žganih pijač, bode kmalu zbolel na jetrih; kdor pa zmerno zdaj pa zdaj pri obedu popije čašo vina ali pa piva, ta je naš možak, temu klima v Afriki ne bode škodovala. Jaz sam sem vam danes ponudil tak kozarec šampanjca v svojih besedah in nadejam se, da bode jednako laskavo vsprejet, kakor sem ga z veseljem ponudil.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 21. novembra.

O prošlem zasedanju delegacij so razni listi kaj različnega mnenja. Oficijozni nikakor ne morejo prehaliti bistroumnosti delegatov, ki so vladi dovolili zahtevane vsote brez vsakega ugovaranja. Drugače pa sodijo nezavisni listi. Ti pa mislijo, da grozi nevarnost, da postanejo delegacije parlamentarno-birokratičen, stroj ki ne bo za drugega, kakor da bode vladi dovoljeval, kar bode zahtevala. Mi nečemo kritikovati posvetovanj delegacij, a zatajiti nikakor ne moremo bojazni, da delegacije izgubljajo vsako parlamentarno veljavo. Že precej časa veje v Avstriji, pa tudi v Nemčiji neka sapa, ki hoče pomanjšati veljavo narodnih zastopov. Povsod hoče odločevati le vlado in če se kak poslanec predrzne imeti lastne mnenje, pa kar padejo vladni listi po njem, zlasti hudo ga obdelajo, če je dotičnik celo tako nesrečen, da je Slovan.

Deželnim namestnikom in predsednikom so se že poslale instrukcije za prihodnje državnozbornske volitve. Kakor se govori, bodo še pred volitvami vsi deželni načelniki poklicani na Dunaj.

„Politik“ z velikim veseljem konstatuje, da se je mej poslednjim zborovanjem delegacij prijateljstvo mej Čehi in Madjarji bolj utrdilo. Mi Čehom pač iz srca privoščimo to prijateljstvo, a smo trdno preverjeni, da bratenje z Arpadovci ne bode slovanske stvari nič koristilo, kajti kako sodijo Madjarji o Slovanih, smo se imeli dovolj prilike prepričati sedaj o prihodu biskupa Strossmayer-ja v Zagreb. Vsi ogerski listi, vladni in nevladni so napadali hrvaški narod in tega odličnega slovanskega rodoljuba s tako surovostjo, s kakoršno je to-le pri Madjarjih mogoče in k večjemu še neke v Ljubljani.

V Brnu je izšla neka knjiga, bi se bavi z zgodovino in sestavo moravskega deželnega zbora. Iz te knjige se razvidi, kako so kmetske občine prikrasane v volilnem pravu. Na deželi pride na 56.000 prebivalcev jeden poslanec, v mestih pa samo na 16.000 prebivalcev. 180 veleposestnikov pa voli 30 poslancev, tedaj pride na 6 veleposestnikov jeden poslanec. Kmetske občine volijo 31 poslancev, pa bi jih morale po številu prebivalstva voliti 85, po velikosti davkov, ki jih plačujejo pa 53 poslancev.

pogledala nanj, in ne da bi vedela nadalje udarjala po tipkah. Njegova glava se je videla v svetlem ozadju noči. Sedel je, in gledal me z žarečimi očmi. Zasmehljala sem se, ko sem zagledala ta pogled, in prenehala sem igrati. Ko sem končala, se je že mesec bl visoko vzdignil, in rizun svečine svetlobe prihajal je skozi okno drugi sreberni svit in padal na tla.

Katija je rekla, da to ničemur podobno ni, ker sem prenehala na najlepšem mestu, in da sem slabo igrala; on je pa narobe rekel, da še nikoli nesem tako dobro igrala, kakor sedaj, in začel je hoditi iz salona v temno vsprejemno sobo in nazaj, vselej je pogledal na mene in nasmehnil se. Jaz sem se tudi držala na smeh, najraje bi se bila smijala glasno brez vsacega povoda, kajti veselila sem se nečesar, kar se je ravnokar pripetilo. Kadar se je on skril za duri, objela sem Katijo, s katero sva stali pri glasovirju, in poljubovala sem jo na meni priljubljeno mesto, na upalo lice, ko se je on vrnil, naredila sem resen obraz, pa le s težavo sem zadrževala smeh.

— Kaj se je zgodilo z njo? rekla je Katija.

Pa on ni odgovoril, samo nasmehal se je meni. Vedel je, kaj se zgodilo z menoj.

— Poglejte, kaka prijetna noč! rekel je ven iz salona, ko je ostal pred odprtimi balkonskimi dvorimi, ki so peljale na vrt.

Medve šli sva k njemu, in res je bila taka noč, kakeršne nikdar nesem videla pozneje. Polni mesec stal je nad hišo za nami, tako da se ni videl in polusenca strehe, stebrov in platnene terasine strehe je ležala na s peskom posutej stezi in na trati. Vse drugo je bilo svetlo in oblito s srebrno roso in mesečno svetlobo. Široki, s cveticami obsajeni pot, na kateri so z jedne strani pošev podale sence georgin in jih stebel, ves svetel in pokrit s hladno roso, po kateri so bleščali kremenji, se je zgubljala v megli in daljavi. Iz drevja se je videla svetla streha rastlinjaka in iz soseske se je vzdigovala vedno naraščajoča megla. Že nekoliko ogoljeni bezgovi grmi bili so po vseh vejah razsvetljeni. Vse z roso pokrite cvetlice so se ločile jedna od druge. V drevoredih sta se senca in svetloba tako zlivali, da neso bili več podobni drevjem in potom, ampak prozračnim, majajočim in zibajočim se hišam. Na desni v senci hiše bilo je vse črno, nerazložno in strašno. Zato se je svetlejšje vzdigoval iz tega mraka čudovito razrašččen vrh jagreti, ki je rastla blizu hiše.

— Pojdimo malo okrog, rekla sem.

— Katija je bila zadovoljna, pa rekla je, da naj obujem kaloše.

— Ni treba Katija, rekla sem, — a Sergej Mihajlič mi bode podal roko.

Kakor bi to bilo moglo zabranjevati, da se noge ne zmočijo. Pa tedaj smo to mi vsi trije razumeli, in se nam ni skoraj nič čudno zdelo. On mi še nikdar ni podal roke, pa sedaj sem jo jaz sama vzela, pa to se mu ni zdelo čudno. Ves ta svet, to nebo, ta vzduh zdel se mi je drugi, kakor sem ga sicer videla.

Ko sem gledala pred seboj po drevoredu, po katere smo korakali, zdelo se mi je, da se tam končava svet možnosti, da mora vse to biti na veke zakovano v to krasoto. Pa šli smo dalje, in čarobna stena krasote se je razmikala, in puščala nas skozi, potem se mi je pa zopet zdelo, da je to naš znani vrt, drevje, steze, suho listje. Hodili smo po stezah po senci in svetlobi, suho listje ja vrisčalo pod nogami in sveže vejice so me teple po obrazu. In v istini bil je on, ki je jednako merno in tiho stopal poleg mene in skrbno nesel mojo roko, in v istini bila je Katija, ki je, škripajoč s čevlji, šla zraven naji. In v istini moral je biti mesec na nebu, ki je lepo svetil skozi negibljive veje. . . . (Dalje prih.)

Mesta volijo sedaj tudi 31 poslancev z ozirom na število prebivalcev bi jih pa smela voliti samo 24, z ozirom na davke pa 27 poslancev. Veleposestvo bi pa z ozirom na davke, ki jih plačuje, moralo voliti samo 15 poslancev. Če se pomisli, da je slovenski živelj poseben številčen v kmetijskih občinah, veleposestniki in mesta so pa pomembna, tedaj se nemamo čuditi, če na Moravskem v deželni zbornici gospodujejo Nemci.

Predvčeraj je imel sejo odsek **ogerske** zbornice poslancev, ki ima pretresovati vladno predlogo o reformi gospodske zbornice. Skoro vsi govorniki so se izrekli za vladno predlogo. Če tudi so nekateri ugovarjali, da bode število imenovanih članov preveliko, vendar ni noben razum Iranyi-ja stavil nikakega lastnega predloga. Iranyi je pa predlagal, da se zavrne vladna predloga in vsprejme načrt zakona, ki se bode naslanjal na sledeča načela: 1. Namesto gospodske zbornice naj se osnuje državni svet. 2. Člani državnega sveta so: a) odposlanci ogerskih komitatov in mest, katere volijo občinski zbori s tajnim glasovanjem; b) jeden odposlanec mesta Reke; c) 14 odposlancev hrvatskega sabora, ki pa glasujejo samo v skupnih zadevah. 3. Voliti se sme vsak, kdor se sme voliti za državni zbor. Za člane državnega sveta velja tudi imunitetno pravo, kakor za državne poslance. 4. Člani državnega sveta se volijo na šest let, tako, da jih vsaka tri leta izstopi jedna polovica. 5. Državni svetniki se ne morejo vezati z nikakimi instrukcijami. 6. Državni svetniki dobivajo jednake dijete, kakor državni poslanci. 7. Državni svet nema pravice sam postaviti nikakih predlogov. 8. Kralj more državni svet tudi posebej razpustiti. — Ta predlog pa nema nobenega upanja, da bi bil vsprejet.

Vnanje države.

Le malo časa je še preteklo, kar smo čuli našega ministra vnanjih zadev slovesno zatrjevati, da razmere v **Albaniji** nikakor neso tako kritične, kakor se je po časnikih poročalo. Sedaj pa že od tam čujemo jako vznemirljive vesti. Gorski prebivalci, baje Miriditje, umorili so sina Puškega kajmakama. Hotiti so umorili Izmaila Maro, ker se je izneveril narodni stvari in sicer s tem, da je turško vojsko preskrboval z živežem. Radi nemirov je morala črnogorsko-turška mejna komisija prenehati s svojim delom. Mir na balkanu nikakor ne vlada, vse kaže, da se bode prej ali slej morale premeniti tamošnje razmere. Morda čas ni več daleč, ko se tam doli zopet kaj vname, kar ne bodo mogli po gasiti diplomati.

Občinske volitve na **Rumunskem** so za vladno ugodno izpale. Pa tudi volitve v narodno zastopstvo, ki so se v torek začele, kažejo ugoden izid za vladno, kolikor je do sedaj znano.

Nemški kancelar se bode gotovo v državnem zboru kmalu naveličal socialnih demokratov, če tudi so vladni listi vedno trdili, da so jim ljubši socialisti nego pa svobodnjaki. Prvi predlog, katerega hočejo staviti socialisti v državnem zboru, bode, da se odpravi socialistični zakon. Če se pomisli, koliko truda je stalo lansko leto vlado, da se je podaljšal ta zakon, kako je moral nemški kancelar sam zato moledovati pri raznih strankah, je jasno, da vladni krogi ne žele da ta stvar pride zopet pred zbor. To pa utegne vladi napraviti tem večje sitnosti, kar Windthorst pride v zbornico s predlogom, da se odpravi zakon o izgnanju katoliških duhovnikov, kateri so se ustavljali podvreči se naredbam katoliške cerkvi nasprotujočim. Windthorst bode gotovo zato iskral pomoči pri svobodnjakih in socialnih demokratih. Poslednji ga drugače ne bodo podpirali, kakor če katoliški centrum glasuje za odpravo socialističnega zakona. Da se zaradi tega katoliki ne bodo dosti premišljevali, je gotovo, če se bode vlada kazala njim sovražno. Iz povedanega se razvidi, da vlada nema najmanjšega povoda veseliti se odnošajev v novem državnem zboru. — Državni zbor se je včeraj slovesno otvoril. Prestolni govor izraža zadovoljnost, da so v prestolnem govoru 17. novembra 1881. leta napovedane reforme se že deloma uresničile in napoveduje, da se bode predložil zboru zakon, ki bode razširil zavarovanje proti nezgodam in zakon, ki bode razširil hranilnične naprave. Da se povzdigne trgovina in olajša osnova in razvoj novih kolonij, se bode predložil zboru zakon o podpori parobrodne vožnje. V sporazumljenj s francosko vlado se je sklicala afriška konferenca v Berlinu, ki ima urediti trgovino po ondodnih krajih, povzdigniti srečo in mirni razvoj narodov. Shod vladarjev in Skiernievicah je pa tudi utrdil mir za dolgo časa. Stari cesar bral je prestolni govor sedé in jako glasno.

Danska spodnja zbornica je sklenila s 63 proti 18 glasov zavreči vse vladne predloge. Ko bi se to kje drugje zgodilo, bi ministerstvo dalo svojo ostavko. Danski ministerski predsednik je pa takoj objavil, da ostane na svojem mestu, ako opozicija natančneje ne označi svojih želj.

V Berlinu se navedajo, da bode **afriška konferenca** v treh tednih ali pa vsaj do Božiča končala svoje delo. Od marsikatere strani se pa dvomi, da bi obravnave konference tako gladko se vršile. Portugalski odposlanec je dobil od svoje vlade, kakor se govori nalog, protestovati, ako konferenca ne pripozna portugalskih prav ob Congu. Pa tudi zadeve ob Ngru neki pridejo pri konferenci v razgovor, če tudi Anglija tega ne mara. V prvej seji

se je na predlog francoskega odposlanika sklenilo, da se bodo glavni seji udeleževali samo pravi delegiranci, tehnični svetniki pa le tedaj, kadar bo to treba. — Angleški listi se nič kaj prijazno ne izražajo v afriške konferenci. Tako pišejo „Times“, da je Nemčija le zato sprožila to stvar, da popolnem razdre prijateljstvo med Anglijo in Francijo. Dobre razmere med tema državama že dolgo bôdó v oči Bismarcka, kajti ovirajo ga, da ne more čisto sam zapovedovati vsej evropski politiki. Zatorej pa on že dolgo ruje, kako bi napravil sovraštvo med tema državama. To se je tudi videlo na egiptovski konferenci v Londonu, in to je povod dalo afriške konferenci ji.

Dopisi.

Iz Trsta 20. novembra. [Izv. dop.] „Tržaški Sokol“ poslal je 6. t. m. 20 gl. na „Sokola“ v Prago za spomenik pokojnemu dru. Miroslavu Tyršu.

Naš vrlji Sokol prav lepo napreduje, vedno bolj dobiva simpatij v tukajšnjih narodnih krogih; še celo pri naših lahonih je priljubljen. Posebno v teku tega leta bil je prav gibčen in živahen in število članov se mu je, bi rekel, velikansko pomnožilo, kajti broji že sedaj, ko je komaj 2½ leti star, 200 članov. To je pa še vse premalo za Trst, kjer toliko Slovencev oziroma Slovanov biva. Torej ima naš „Sokol“ jako krasno bodočnost in upati je, da se bode še bolje razširil in lepši razcvetel, seveda zamo tedaj, ako se rodoljubi, katerih se še do sedaj pogreša, spomnijo svoje dolžnosti in se upišejo v našega mladega a čilega „Sokola“.

Od prvega novembra prireja „Sokol“ vsako nedeljo in praznik plesne vaje v redutnej dvorani „Politheama Rossetti“, katere se prav dobro obiskujejo in kjer se vsakdo prav izvrstno zabava. Obžalovati pa je, da nekateri Sokoli pri teh vajah prav po notah žlobudrajo premilo italijansčino, in to se jim tako sladko zdi, kakor med. To ne bi smelo biti, saj „Sokol“ ni italijansko društvo.

Srečke „Narodnega doma“ v Ljubljani se tukaj v Trstu prav marljivo razprodajajo, posebno pri Sokolskih plesnih vajah se jako agituje za nakup in tudi precej prodaja.

Tržaška „Slovenska Čitalnica“ je imela minolo soboto svoj prvi ples, ki pa ni bil najbolje obiskan.

Od Save. (Žalostne razmere kmetov in delavcev.) Ako se le nekoliko ozremo okrog sebe, hitro zapazimo žalostno istino, kako hitro naš ubogi kmetovalec in delavec propada velikemu kapitalu na korist. Posebno velja to v krajih, kjer so premogovniki, ki velike množine lesa pri svojem obrtu potrebujejo. Naj bi kdo prišel, ki je pred 20. leti po onih krajih goste jelove ali smrekove gozde videl, zdaj bi se prepričal, da ondi tla kažejo gola rebra. V onih krajih so kmetje brez male izjeme že skoraj ves les k premogovnikom izvozili in to po tako slepi ceni, da sami uradniki priznavajo, da njim niti truda za vožnjo ne plačajo, les njim tedaj dajo zastonj. Sicer so pa ona delnična društva na premog po imenovanih krajih že dosta kmetij kupila, kjer od njih v travnikih in goličavah imenovano drevje sadijo. Ali če ubogi kmetij v svojo streho rudečega petelina dobi, mu imenovana društva niti komada lesa ne prodajo, ko bi ga tudi trikrat dražje platil, nego ga zdaj prodava, v svojem gozdu pa ga tudi ne bode imel. Kmetje si torej malo pomorejo s prodajo lesa. Časih zamudi kmet celi dan pri vožnji in domu grede majhno svoto denarja, ki ga je za svoj les stržil, večidel v krčmi pusti. Več kmetov je že v onih krajih na kant prišlo, ki so, prej marljivi gospodarji, jeli les k premogovnikom voziti, zraven se pa tudi privadili zganjici in svoje gospodarstvo zanemarili ter sebe in svojo družino v revščino pahili. Kako je pa z rudarji? V dan 19. oktobra je stopil oni del obrtne novele v veljavo, ki ima namen rudarjem težavni stan nekoliko olajšati. Rudarji delajo vsaki dan 12 ur, a v nedeljo namesto, da bi smeli k božji službi, morajo celo 18 ur vkup delati. Omenjena postava pravi, da rudarjem je v jamskem spridenem zraku dosti 60 oziroma 66 ur na teden delati. Tukaj ob Savi so 4 premogovniki blizu skupaj, a le pri jednem se je imenovana postava rudarjem razglasila in ko so drugi dan rudarji delo oni čas ostavili, kakor njim je v postavi naznanjeno, so bili vprašani, kdo jim je dovolil delo prej, kakor drugekrat ostaviti, so oni odgovorili, da postava, na kar njim ravnatelj ukaže, da morajo ravno tako dolgo pri delu biti kakor poprej in tako delajo rudarji namesto 60, celo 78 in 93 ur na teden. Uradniki se izgovarjajo, da se mora nepretrgoma delati, ker bi se njim drugače v jami škoda godila,

a kedar ne morejo premoga prodajati, se njim ne godi škoda, ako se samo tri dni na teden dela. Kmetijski hlapec, ki se naveliča za hlapec služiti ali ima že naklep ženiti se, pusti službo in postane rudar. Takaj mu dajo na zahtevanje uradniki spricalo, koliko da jeden mesec zasluži. S tem spricalom ide on k županu in župniku, ki mu tudi morata dovoliti, da se ženi, in kaj potem? Ko se mu družina namnoži in ko sprevidi, da ne zasluži več toliko, da bi zamogel sebe in svojo obitelj glada in golote obvarovati, obupaie, naj dela in se muči, kolikor mu njegova telesna moč dopušča. Tedaj se jame kesati, da se je oženil in jame preklinjati sebe in svoje starše in onega, ki mu je v ženitev dovolil, in tudi žalostna resnica je, da število te vrste rudarjev se hitro množi, pa narod propada v takih razmerah. „Slov. Gosp.“

Domače stvari.

— („Slovenskega društva“) odbor v Mariboru namerava sklicati občni zbor in želi poizvedeti od p. n. društvenikov, kaj vse naj bi se stavilo na dnevni red, zlasti z ozirom na to, da štajerski Slovenci v narodnem oziru krivic brez konca in mere trpé. Treba bode tudi ozirati se na delovanje deželnega zbora štajerskega v zadnjem zborovanji, pa na državni zbor, njegovo zadnje zasedanje, in na bližajoče se volitve.

— (Tour in retour listi na južni železnici.) Vodstvo c. kr. južne železnice družbe naznanilo je trgovinski in obrtni zbornici v Ljubljani, da bode s 1. januarjem 1885 počenši izdajalo vozne karte ali liste za tja in nazaj in to na postajah mej Ljubljano in vsemi družimi železnične črte Borovnica-Divača, Šempeter-Reka in Zalog-Zidani most-Brežice. Karte mej Ljubljano in postajami do Prestranka in do Zidanega mostu bodo veljale po dva dni, one do Reke in Brežic pa po tri dni. Če se bode izdala karta v soboto ali dan pred praznikom, takrat se nedelja ali praznik ne bosta ustela mej one dni, katere karta velja; tedaj bode karta vselej veljala še delavnik po nedelji ali prazniku.

— (Konečna obravnava) proti krvavcem, to je anarhistom Ljubljanskim bode v Celovci, kajti priziv, ki so ga proti delegovanju uložili, na višjem mestu, kakor čujemo, ni prodr. K tej obravnavi pojde iz Ljubljane v Celovec okolu 40 prič.

— (Poskušen samomor.) Dasi je danes precej mrzlo (6 stopinj pod ničlo), je vendar dopoldne pri Vodmatu neka ženska, Marija Podlpec, skočila v Ljubljano, katera jo je kaci 50 sežnjev daleč nesla. Delavec iz Vodmatske tovarne skočil je po samomoričko v vodo in jo tudi živo privlekel na suho. Prenesli so jo v bolnico.

— (Povozi) je včeraj na Dunajski cesti nepreviden hlapec 6½ leta staro dekletko Matildo Ekert in jo poškodoval na roki, a ne nevarno.

— (V Gorici) prinesli so te dni deklino h krstu in na vprašanje duhovnika: „Kako bode otroku ime?“ odvrnil je oče ponosno: „Italia irredenta“. Ob sebi se umeva, da duhovnik tej želji ni hotel ustreči. Po dolgem pogajanji, dovolil je oče, da se izpusti beseda „Italia“ in otrok krsti samo na ime „Irredenta“. A duhovniku se je tudi to preveč zdelo in krstil je deklino za „Redento“. Oče smatral je to za dobro znamenje in vesel odšel, češ, sedaj bode Italija rešena.

— (Gospoda brata Zupana v Kamni-gorici) izumila sta nov način za izdelovanje piščal pri orglab. Namesto dosedaj običajnega galvaničnega pokositrovanja (pocinenja) posrečila se je jima nova metoda, da se piščali oziroma plučé v ognji prevlečejo s kositrom in sicer bolj debelo, nego je galvaničnim potom možao. V Berlinu izhajajoča: „Die Orgel- und Pianobau-Zeitung“ ima v svojej 40 šte. poseben članek o tej novej metodi, o katerej se jako pohvalno izraža. Strokovnjake opozarjamo na to izumitev bratov Zupanov, ker je vsekako važna in v posebno čast domačej obrtniji.

— (Smešen napis.) V „Slov. Gospodarji“ čitamo, da je na pokopališču v Rušah nekdo, ki ga je nemška kultura obkizala, napravil naslednji nagrobni napis: „Fride Ihrer Achse!“

— (Ostuden zločin v Tržaški norišnici.) Iz Trsta se brzojavlja 18. t. m.: V norišnici tukajšnje mestne bolnice zasledili so grozno ostuden zločin, da je bolnični strežnik posilil neko noro gospo, pri katerej se že kažejo zli nasledki nečloveškega napada.

— (Vabilo k veselici,) katero priredi Kamniška Čitalnica v nedeljo dne 23. novembra 1884

v lastnih prostorih. Spored: Nemški ne znajo! Originalna burka v jednom dejanji od Jak. Aleševca. Po igri petje in ples. — Svira čitalnična godba pod vodstvom g. Filec-a. Začetek točno ob 7. uri zvečer. Ustopnina navadna. — Večji darovi se hvaležno sprejmo.

— (Literarno-zabavno društvo „Triglav“) priredi v soboto dne 22. novembra v gostilni „Zum wilden Mann“, Jacominigasse šte. 3, svoje tretje redno zborovanje s sledečim dnevnim redom: 1. Čitanje zapisnika. 2. Predavanje g. stud. iur. Fran Novaka: „Potovanje v Švico“. 3. Slučajnosti. 4. Zabava. Začetek ob osmi uri zvečer. Ude in goste uljudno vabi odbor.

Razne vesti.

* (Baron Kraus), sekcijski načelnik v državnem finančnem ministerstvu imenovan je, kakor se govori, generalnim konzulom v Varšavi in nastopi prihodnje dni novo službo.

* (Socijalističnetiskovine vavstrijskeje vojašnici.) V Olomucu vršila se je 16. t. m. pri 1. ženijskem polku natančna preiskava, žalibog s povoljnim vspehom. Zvedelo se je namreč, da so meji vojaštvo zašle prepovedane socijalistične tiskovine. Pri preiskavi dobili so baje 400 izvodov socijalističnega organa „Die Zukunft“ pri moštvu in pri posamičnih nadrednikih. Več nego 48 mož udeležilo se je te veleizdaje, katera proučuje občno vzemirjenje. Sumi se, da so zanesli letošnji vojaški novinci te tiskovine v vojašnico. 12 vojakov so prišli, in zaprli, a jih razen jednega zopet spustili. Pričeta preiskava se strogo nadaljuje. V vojaških krogih se boje, da so se utihotapile socijalistične tiskovine tudi v druge vojašnice in zato se je odredilo, kar se more misliti, najbolj strogo nadzorstvo vojaškega moštva.

* (Najviša stavba na svetu) je George-a Washingtona spomenik v Washingtonu. Da si še ne dogotovljen, je spomenik vender že sedaj 520 čevljev 10 palcev visok, dočim ima sv. Petra cerkev v Rimu do vrhu križa le 510 čevljev.

* (Taci bi trebalo več!) Nedavno v Peterburgu umrši milijonar baron Stieglitz je v svojej oporoki določil, da mora pri njegovej krsti jeden in isti govornik trikrat govoriti. Prvi govor v hiši, drugi govor, ko se krsta prenese v cerkev, tretji pa pri pogrebu v Narvi. Za vsacega teh govorov dobi pop 10.000 rubljev, vkupe torej 30.000 rubljev.

Narodne-gospodarske stvari.

Proti žganjepitju.

Vsled ukaza deželne zbor prosil je deželni odbor kranjski vlado, da naj ne daje novih koncesij za točenje žganja in da naj po dotičnih organih, zlasti po orožnikih strogo nadzoruje, da se točilnice ob določen uri povsod zapró. Deželna vlada je, ustrezaje prošnji deželne odbora, razposlala okrožnico z dne 14. novembra 1884 št. 2957, do vseh okrajnih glavarstev, v kateri se okrajna glavarstva opominjajo, da naj le pri dokazani neobhodni potrebi dovoljujejo točiti žgane pijače, sicer pa naj odbijajo prošnje. Ker se večkrat pripeti, da se koncesije odlože z namenom, da se drugim prosilcem omogoči dobiti jih, morajo okrajna glavarstva v vseh taci slučajih tako ravnati, kakor da bi šlo za popolnem novo koncesijo in natanko prevdariti, so-li vsi postavljeni pogoji spojnjeni, da se tem potom zmanjša število krčm. posebno pa žganjarij. Tudi naj se pazi, da se, ako dotični obrtnik ni o postavnem obroku začel s točenjem ali za nekaj časa odnehal, koncesija preklicuje.

Kar zadeva uro, ob katerej se imajo krčme zapirati, imajo okrajna glavarstva se zato potezati, da županstva najstrožje pazijo pri krčmah, da se ob določen uri zapirajo, prestopke pa primerno kaznujejo. Iz žandarmerijskih poročil se vidi, da je dosti

krčmarjev, kateri imajo svoje prostore odprte nad postavno uro.

V taci slučajih se imajo okrajna glavarstva prepričati, so-li županstva storila svojo dolžnost in dotične krčmarje kaznovali. Ako katero županstvo zanemarija svojo dolžnost, naj okrajna glavarstva stavijo nasvete, da se taci županom odvzame oblast kaznovanja.

Nezmerno žganjepitstvo postalo je v nekaterih delih dežele že prava kuga, katera uničuje ljudstvo v duševnem in telesnem oziru. Kar se torej ukrene proti temu zlegu, pozdravljati mora z zadovoljstvom vsak rodo- in človekoljub. Z najnovejšo vladno uredbo je vsaj toliko storjenega, kolikor možno na političnem potu brez posebnega zakona. Znani so nam slučaj, da so nekatera okrajna glavarstva proti volji županstev dajala koncesije za žganjetočenje. To se menda v prihodnje ne bo več zgodilo. Tudi na zapiralno uro se le malokje pazi. Žandarmerija sicer vestno naznanja prestopnike županstvom, pa o kaznovanju prestopnikov se nič ne sliši, najmenje tam, kjer župani sami krčmarijo.

Sploh se pa tudi v tem, kakor v marsikaterih drugih ozirih, kaže nujna potreba, da se občinski red prenapredi in policijsko nadzorstvo drugače uredi, nego je dozdaj.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mo-krina v mm.
20. nov.	7. zjutraj	736.93 mm.	— 5.0° C	brezv.	megla	0.00 mm.
	2. pop.	735.47 mm.	— 1.7° C	sl. zah.	jas.	
	9. zvečer	734.93 mm.	— 4.8° C	brezv.	megla	

Srednja temperatura — 3.8°, za 6.8° pod normalom.

Dunajska borza

dne 21. novembra t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	81 gld. 40	kr.
Srebrna renta	82	65
Zlata renta	104	05
5% marcna renta	96	70
Akcije narodne banke	872	—
Kreditne akcije	295	75
London	122	75
Srebro	—	—
Napoli	71	—
U. kr. cekini	77	—
Novoske marke	60	—
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 125	—
Državne srečke iz l. 1864	100 gld. 173	50
4% avstr. zlata renta, davka prosta	103	90
Ogrska zlata renta 6%	123	55
— 4%	94	45
— 5%	89	65
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	104	50
Dunava reg. srečke 5%	100 gld. 116	75
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	122	25
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	109	50
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	105	60
Kreditne srečke	100 gld. 179	—
Rudolfove srečke	10	25
Akcije anglo-avstr. banke	120	105
Tramway-društ. velj.	170 gld. a. v.	212

Na plućah in za sušico bolehaajočim

se zastoj pove neko prav izvrstno zdravilno sredstvo. — Na vprašanja odgovarja radovoljno THEODOR ROSSNER, Leipzig, Reichsstr. 3.

Najboljše narejenje

Čistega črnila iz šisk.

Tannolin, preparat iz šisk, v vodi raztopljen daje najboljše črnilo iz šisk, katero se ne pokvari, je jako črno in rado teče s peresa ter zadostuje najstrožjim zahtevam. Za 40 litrov šolskega črnila je dosti 1 kilo tannolina, za 20 litrov črnila za kopiranje 1 kilo tannolina. Tudi se rabi za kolekovalno črnilo. 1 kilo tannolina 5 gld., zavitek za poskušnjo 1/5 kilo gld. 1.10. (713—3) Glavna zaloga pri E. Soxhlet-u v Retz-u. (Sp. Av.)

Tuji:

dne 20. novembra.

Pri Slona: Meyer z Dunaja. — Herborn iz Trsta. — Mayne iz Budimpešte. — Polak z Dunaja. — Hudovenik z Bleda.

Pri Maltes: Schwenda, Gützl, Preglhof, Kunz z Dunaja. — Beck iz Trsta.

Naravno, zlatorumeno, najuspešnejše

ribje olje.

Samo ob sebi in naravno iz ribjih jeter tekoče zlatorumeno ribje olje je najuspešnejši lek, kakor to mnogostransko potrjuje izkušnja naspretnih zdravnikov in dobri glas tega leka širi se dan na dan po sijajnih uspehih, ki so se z njim doznali.

Izredno dobro deluje pri: škrofeljnih, jetiki, spuščajih, bezgavkah itd. Jedna steklenica 60 kr.; dvojno tolika le 1 gld.

To ribje olje prodaja in razpošilja s pošto vsak dan

lekarna Jul. pl. Trnkoczy-ja „pri samorogu“, v Ljubljani, Mestni trg št. 4. (704—3)

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar

Trakuljo

(ploščnato glisto) prežene

dr. Bloch na Dunaji, Praterstrasse 42, tudi pisмено. (90—20)

Mejnarodna linija. Iz Trsta v Novi-Jork naravnost.

Veliki prvorazredni parniki te linije vozijo redno v Novi-Jork in vsprejemajo blago in potnike po najnižjih cenah in z najboljšo postrežbo.

V NOVI-JORK. — Odhod iz TRSTA.

Parnik „Surrey“, 4200 ton, okoli 30. dne novembra. Kajuta za potnike 200 gold. — Vmesni krov 60 gold.

Potniki naj se obrnejo na (697—15)

J. TERKULE,

generalnega pasažnega agenta,

Via dell' Arsenale Nr. 13, Teatro Comunale, v Trstu.

Zaradi vožnje blaga obrne naj se na Emiliano d' Ant. Poglayen, generalnega agenta v Trstu.

NAJBOLJŠI

PAPIR ZA CIGARETE

je pristni

LE HOUBLON

Francoise fabrikat

Cawley-jev & Henry-jev v Parizu.

PRED PONAREJANJEM SE SVARI!!!

Pravi je ta papir za cigarete samo tedaj, če ima vsak list znamko LE HOUBLON in vsak karton nosi varstveno znamko in signaturo.

Za jesensko in zimsko sezono priporoča

najstarejša in v najboljšem glasu se nahajajoča

tvrdka za sukno

MORITZ BUM-a

v Brnu

(ustanovljena v letu 1822):

Volneno blago, Brnski izdelki, jako lepi, modni uzorci za cele obleke, po gld. 1.60, 2, 2.50, 3, 3.50 do gld. 8 meter.

Blago za zimske suknje v vseh barvah in vsacega dela, po gld. 2.50, 3.50, 4, 4.50 do gld. 12 meter.

Najnovejša podkladi za suknje po gld. 1, 1.50, 2 do gld. 6 meter.

Elegantno blago za hlače po gld. 2, 3, 4, 5 do gld. 8 meter.

Pravi angleški popotni plaidi, 3 1/2 metra dolgi in 1 meter 60 cm. široki, prakt. barv, po gld. 3.50, 5.25, 6.50 do gld. 16 kos.

Velika zaloga sukna vsake baže za civilne in vojaške obleke, livreje, cerkve, bilarde in vozove, sukna za gasilna, strelska, veteranska in druga društva.

Uzorci zastoj in franko. Blago se pošilja samo proti poštenu povzetju ali predplači. Pošiljatve nad 10 gld. vrednosti poštnine proste.

Karte z mnogovrstnimi uzorci pošiljam na željo zastoj gospodom krojaškim mojstrom. — Normalno blago za obleko, normalne posteljske in potniške odeje, sistema dr. Gustava Jäger-ja v Stuttgartu, v bogatej izbiri. (543—13)

Gostilna „pri južnem kolodvoru“.

Usojam se slav. občinstvu in posebno gg. potovalcem prijazno naznaiti, da sem

gostilno „pri južnem kolodvoru“.

nazaj kupila in v isti posebno sobe za potnike, kakor tudi prostore za restavracijo pripravno in elegantno ponoviti pustila ter vabim slavno občinstvo, da me mnogobrojno obišče.

Sobe se računijo jako ceno.

V restavraciji gostilne se toči izvrstno Koslerjevo carsko pivo in prava bizelska vina, dobi se zajutrek, kosilo in večerja, vse okusno pripravljeno in ceno.

Za mnogobrojni obisk se priporoča

s spoštovanjem

Jožefa Perless,

posestnica gostilne.

(728—2)

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.